

РЕШЕНИЕ

№ 2666

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **36** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по [чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#) във вр. [чл. 10](#), ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба Ш. И. А. А., [ЕГН], гражданка на И., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, в качеството и на майка и законен представител на Л. Басман А., ЛЧН7000804601, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК-бежанци, чрез адв. Г. В. срещу заповед №ЗСП/Д-С-СК/5783 от 06.12.2021г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С..

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на приложимия материален закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Оспорващата твърди, че за малолетното си дете, има право на еднократна помощ за дете съгласно ЗСПД. Твърди, че правото произтича от предоставеният хуманитарен статут и постоянното пребиваване в Р.България на семейството и. Счита, че ЗУБ предоставя на жалбоподателката равни права с тези на българските граждани. В този смисъл била нормата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, като същата предвижда: че право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семейства на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. На следващо място, твърди че макар чл. 3, т. 5 ЗСПД да съдържа ограничение, отнасящо за семейства на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат

децата си в страната и изисква международен договор, по който Република България да е страна, същото е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г.,които вече имат директен ефект за България като държава членка и тя е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно - получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.Счита заповедта за незаконосъобразна и моли да бъде отменена.

В съдебно заседание, оспорващата,редовно призована,не се явява, представлява се от адв.П.Ж..В о.с.з. същия моли процесната заповед да бъде отменена по изложените съображения в жалбата.

Ответникът - Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – С. редовно призован се представлява от юрк. Н..В о.с.з. моли жалбата да бъде отхвърлена, а заповедта потвърдена като правилна и законосъобразна.

Административен съд София-град , като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството пред административния орган е започнало по подадена молба-декларация Ш. И. А. А., гражданка на И.,с предоставен хуманитарен статут в Р.България, в качеството и на майка и законен представител на Л. Басман А., ЛЧН7000804601 с вх. № 5783/26.11.2021г. за получаване на еднократна помощ за отглеждане на дете съобразно нормите на ЗСПД/чл.6/. Към молбата са приложени удостоверение за раждане на Л. А.,регистрационна карта на Л.А. от ДАБ, както и други документи.

Със заповед №ЗСПД/Д-С-СК/5783/06.12.2021г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – С. е отказана на жалбоподателката еднократна помощ по [чл. 6, ал. 1 от ЗСПД](#) ,на основание [чл. 3, т.3 и т. 5 от ЗСПД](#). Като основен мотив административният орган посочил, че членовете на семейството на жалбоподателката са граждани на Р.И.,с предоставен хуманитарен статут,които не попадат в обхвата на предоставената закрила за бежанци по ЗУБ и липсва основание за отпускане на семейна помощ за деца, тъй като получаването на този вид помощ не е предвидено в друг закон или международен договор, за които се иска помощта по ЗСПД.При тези мотиви Директорът на Дирекция дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) - С. е постановил оспорения в настоящото производство отказ.В Заповедта не е отбелязано,кога е връчена на оспорващата Ш.А./л.12/.Жалбата е депозирана на 21.12.2021г.Ответника не представя доказателства,кога е връчена и неоспорва процесуалната допустимост на същата съобразено със срока на обжалване.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от адресата на оспорения акт срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Съдът констатира, че заповедта е издадена в противоречие с материално- правни разпоредби и в несъответствие с целта на закона - основания за незаконосъобразност по [чл. 146, т.4](#) и [т.5](#) от АПК. Съображенията на съда са следните:

Административният орган неправилно е приел, че не е налице правно основание за предоставяне на семейни помощи в конкретния случай.

Съобразно разпоредбата на [чл. 2, ал.1 от ЗЧРБ](#) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Съгласно разпоредбата на чл.36 от ЗУБ чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. В [чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република България](#) и в [чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ](#) е регламентирано, че чужденците, които пребивават в Република България, имат всички права и задължения според [Конституцията](#), българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

От събраните в хода на делото доказателства е видно, че Ш. А. и Басман А. фактически постоянно пребивават и отглеждат децата си в Република България. Правното основание на пребиваването им е предоставеният хуманитарен статут. От друга страна, разпоредбата на [чл. 3, т.5 от ЗСПД](#) сочи ограничение относно лица, които имат право на семейни помощи, в случая - бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Според настоящият състав обаче последната норма, предвидена в българското законодателство не е съобразена с разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите-членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка. Нормата на чл.3, т.5 от ЗСПД не е съобразена и с [Директива 2011/95/ЕС](#) на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, какъвто е хуманитарния

статут, както и за съдържанието на предоставената закрила.

По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право". Съгласно [чл. 29, § 1 от Директивата](#) "държавите-членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата-членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им." А § 2 на същия член предвижда възможност чрез дерогация от общото правило, установено в параграф 1, държавите-членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за ограничаване на равното третиране при социалните помощи е за лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по [§1, от чл. 29 от Директивата](#). Съобразявайки горното съдът намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от семейните помощи за деца на чужденците, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на РБ с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на [чл. 3, т.5 от ЗСПД](#), противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Следователно отказът да се изплати помощ по [чл. 6 от ЗСПД](#) за детето на жалбоподателката е в нарушение на нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. и на [Директива 2011/95/ЕС](#) на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г.

Предвид горните съображения и предвид липсата на друго основание в заповедта, което да е причина за постановения отказ, съдът намира, че административният орган незаконосъобразно е отказал отпускането на оспорващата на семейна помощ по [чл. 6, ал.1 от ЗСПД](#), за Л. А. и обжалваната заповед, като незаконосъобразна следва да бъде отменена. Преписката следва да бъде върната за ново произнасяне по заявлението на оспорващата при спазване на указанията, дадени в настоящото решение.

Воден от изложеното, Административен съд София-град, 34 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ш. И. А. А., [ЕГН], гражданка на И., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, заповед №ЗСП/Д-С-СК/5783 от 06.12.2021 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“–С., с която на Ш. А. е отказана помощ по [чл. 6, ал. 1 от ЗСПД](#) за детето и Л. Басман А., ЛЧН7000804601, на основание [чл. 3, т.3 и т. 5 от ЗСПД](#), като незаконосъобразна.

ВРЪЩА преписката на административния орган – директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С. за ново произнасяне съобразно дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона, по молба вх.№5783/06.12.2021г.,подадена от Ш. И. А. А. за отпускане на семейна помощ за деца,като определя срок за това произнасяне – един месец от датата на постановяване на решението.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

съдия: